

Ljndeni

STRÁŽCA PÍSMEN

PRÍBEH O NÁDEJI, ODHODLANÍ A LÁSKE,
KTORÁ PREKONÁ VŠETKY PROTIVENSTVÁ

CHARLES
MARTIN

VOĽNÉ POKRAČOVANIE ROMÁNU STRÁŽCA VODY
OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA

Strážca písmen

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Charles Martin
Strážca písmen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

STRÁŽCA
PÍSMEN

CHARLES MARTIN

STRÁŽCA
PÍSMEN

Román s Murphym Shepherdom

Ljndeni

Pre môjho otca

KAPITOLA 1

FLORENCIA, TALIANSKO

Ked som otvoril dvere, ani sa nepohla. Ležala vystretá na posteli, pokožku mala chladnú. Oči napoly privreté. Zreničky vyvrátené dozadu. Pulz v krčnej tepne bol pomalý, ale silný, čo naznačovalo, že spí pod vplyvom medikamentov a pravdepodobne úplne stratila pamäť. Porovnal som jej tvár s fotkou, a hoci bola chudšia, vlasy mala kratšie a tmavšie a okolo očí tmavé kruhy, našiel som ju. Prilačil som jej palec k môjmu telefónu, oskenoval som ho a poslal Bonesovi. O pár sekúnd sa vrátil zhodný odtlačok. Po dvadsiatich siedmich dňoch, štyroch krajinách, vyše troch tisícok kilometrov a nevyspatých nociach som našiel Christine Samsonovú.

Chris bola na strednej škole roztlieskavačka. Členka spoločnosti National Honor. Začiatočníčka huslistka. Hosteska v reštaurácii. Víkendová opatrovatelka detí. Používateľka aplikácie Snapchat zbláznená do chlapcov. A dcéra rozvedených rodičov, otec bol neprítomný. Jej mama mala dve zamestnania, ale keďže zarábala menej ako 40 000 dolárov ročne, Chris študovala na internátnej škole na západnej Floride, kde stálo školné 75 000 dolárov ročne, vďaka Národnému štipendiu za zásluhy. V súčasnosti bola na treťom mieste vo svojom ročníku a už dostala ponuky z väčšiny elitných škôl. Mohla si vyberať.

Darebáci, ktorí ju priviedli sem, si ju našli cez jej instagramový účet. V bikinách vyzerala skvele. Nikdy sa nestretla s cudzincom. Nepila. Nežúrovala. Bola nevinná. Nádejný amatérsky futbalista ju pozval na mliečny koktail a jeho pozvanie prijala. Jean Pierre, ktorý mal dvadsaťjeden rokov a bol radšej, keď mu hovorili Džej Pí, jazdil na Porsche. Ale nebol gangster. Nenosiť zlaté reťaze. Najradšej chodil v košeli a plátenných nohaviciach. V niektorom podniku s masťnými hamburgermi sa smiali pri burgroch a mliečnych koktailoch, ale Džej Pí nemohol zostať dlho, lebo jeho tím hral na druhý deň dvojzápas a mali ho sledovať zástupcovia profi tímov.

Chris si spomínala, že cestou domov, keď prekročil povolenú rýchlosť o tri kilometre, sa smiali a spievali si pri piesni z rádia. *Mama bude spokojná.* Konečne správny chlapec.

Na druhé ráno sa zobudila v hotelovej izbe na druhej strane mesta. Boleli ju svaly. V hlave jej treštalo, a keď otvorila oči, ležal vedľa nej. Zatvorené oko mal opuchnuté. Rozbitú peru. Zakrvavenú tvár. A bol takisto nahý ako ona. Keď sa jej zmocnil šok, posadila sa, ale nech sa akokoľvek usilovala, nespomínala si, ako sa tam dostali a čo tomu predchádzalo. Ani on to nevedel.

Schytila mobil, že zavolá na políciu, a až vtedy uvidela fotky. Kto boli tí ľudia a prečo má ich fotky v mobile? Potom sa prizrela lepšie. Jej tvár. Jeho tvár. Ich telá. Usilovala sa zaostriť pohľad. Ako k tomu došlo?

Ak sa tie fotky dostanú von...

Rozplakala sa, ale Džej Pí prevzal iniciatívu. Nežne. „Musíme odtiaľto vypadnúť.“ Obliekli sa, vykĺzli von a celé predpoludnie sa obzerali ponad plecia, usilovali sa dať si to dokopy. Veľmi im to nešlo. Ale Džej Pí bol pokojný, utešoval ju. Keď ju vyložil z auta, navrhol jej, aby ho vzala dnu a všetko vyrozprávali jej mame. Donútila ho prisahať, že nepovie ani slovo. Nikomu. Nikdy.

Prešiel týždeň. Rozprávali sa každý deň. Ich city sa prepletali. Väčšina rozhovorov sa krútila okolo fotiek, ale Chris mala otázku, ktorú nedokázala vysloviť.

Čo ak nás nakrútili na video? Ak áno, môj život je v háji...

Koncom týždňa, keď preberali najhoršie možnosti a scenáre konca sveta, jej Džej Pí opísal, aký bol jeho tréner chápaný, že nastúpil na zápas, a ako mu na dvere búchajú profesionálne futbalové tímy. Niektoré z nich boli severovýchodné kluby. Odtiaľ by mal autom na skok na elitnú univerzitu. Možno by si mohol vybrať klub blízko nej. Mohol by si prenajať byt. Potrebuje niekoho, kto ho chápe.

Po týždni už nežila so zatajeným dychom. Možno najhoršie pominulo. Keď nepracovala, boli nerozluční. Správal sa ako džentlmen. Podržel jej dvere. Zaplatil večeru. Ani sa jej nedotkol – hoci po tom túžila.

Ale potom sa v jej mailoch objavili prílohy. Aj v jeho. Vracala v kúpeľni. Keď prišlo jeho Porsche, odišla zo školy.

Džej Pí ukázal silu, ktorú potrebovala, a poslal videá svojmu otcovi, medzinárodnému právnikovi s pobočkami v Nemecku aj vo Francúzsku. Jeho otec okamžite zrušil plánované stretnutia, zdvihol telefón a žiadal odpovede od úradov. Dnes večer mal priletieť a stretnúť sa so špeciálnou kriminálnou jednotkou, ktorá mala na starosti čosi takéto, najmä súkromného detektíva a strávi nejaký čas so svojím synom. Už to potreboval. Na víkend mali ísť na ostrovy. Na krátky výlet do rodinného domu. Radi ju vezmú so sebou. Majú plachetnicu. *Môžu sa odtiaľto dostať.*

Zaťal pazúry z celej sily.

Mama ju vyložila z auta, vymenila si telefónne čísla s jeho otcom a Chris slúbila, že len čo pristanú, zavolá.

To bolo pred dvadsiatimi siedmimi dňami.

Džej Pí sa nevolal Jean Pierre a nikdy nehral poloprofesionálny futbal, no mal čosi do seba. Chlapčenskú tvár. Hoci nepoznám konkrétne fakty, poznám ten typ. Na prvom rande jej čosi hodil do drinku, odviezol ju do hotela a narafičil fotky – takže keď sa zobudili, zdalo sa, že je rovnakou obeťou ako ona. To ich spojilo silnejšie.

Posledná omrvinka ma zaviedla do malej vily na predmestí Florencie. Jedna zastávka navyše na podzemnej ceste, ibaže táto nevedla na slobodu. Bolo to skôr ako vlak do Osvienčimu. Odrhol som kus plachty a uviazal som si ju ako škrtidlo na rameno. Džej Pí nebol stredoškólák, rád sa oháňal nožom, rana bola hlboká, čepeľ pílkovitá. Nenávidím nože. Sú ešte horšie ako strelné zbrane.

Skontroloval som svoj Sig Sauer. V komore bol jeden náboj. Jeden bol v zásobníku. Nebolo toho veľa, takže odchod bude zaujímavý. Nad nami som počul kroky a zlostný krik. Rôzne jazyky. Dôkaz, že oheň, ktorý som založil, sa šíri k nádrži. Nemali sme veľa času.

Natiahol som jej roztlieskavačské tepláky na spotené telo a zmocnil sa ma hlboký smútok. Prečo som sem neprišiel skôr? Aké zlo prekonala, keď prepravovali ju a iné dievčatá v nadrogovanom stave autobusom, loďou a lietadlom? Pozeral som na Džej Pího ležiaceho na dlážke podo mnou. *Prečo sa zlu tak darí?*

To ma naučil Bones. Vytlačil som si ho z hlavy, no on sa pretlačil nazad.

Boli to tri mesiace, čo som sa dozvedel pravdu o Marie, a ešte stále som sa nevyrovnal s realitou. Bones štrnásť rokov vedel, že žije, a nepovedal mi to. Štrnásť rokov som blúdil po svete a pátral po nej. Logicky som chápal, prečo mi ako kňaz nič nepovedal. Citovo som sa nedokázal vyrovnat s tým, že ako môj priateľ mlčal.

Keby som bol vedel, že Marie žije, prešiel by som aj celé peklo. Bol zásadný rozdiel medzi prečo a ako. Pokúšal som sa zbaviť tej spomienky. Keby som sa v takýchto chvíľach oddával svojim srdcovým záležitostiam, stálo by ma to život.

Pozrel som na Chris. Nežná, mladá, teraz zranená. Ďalšia obeť vo zvrátenom svete, kde si morbidni a bohatí ľudia bez svedomia kupujú, čo chcú, lebo môžu. Nezáleží im na cene. Obchod s ľuďmi je zlo, ktoré nemá obdobu. A motívy tých, ktorí sú za to zodpovední, sú nepochopiteľné.

Ak ju dopravím domov, ponúknem sa, že Chris i jej mame nájdem miesto v Meste slobody a postarám sa, aby sa zotavili. Navrh-

nem im rok voľna, lebo hoci čosi sa zmaže rýchlo, čosi nie. Chris potrebuje čas. Bude chcieť – tak ako všetky – „hodiť to za hlavu“. Ponoriť sa do prítomnosti. Sústrediť sa na ďalšie kroky. Na vysokú školu. Ale podľa mojich skúseností sa buď vyrovná s traumou teraz, alebo počká, kým to neprekypí a nevyleje sa jej to z hrude. Ani jedno z toho nebude zábavné. Bones a jeho tím ju obklopia dievčatami, ktoré majú rovnaké skúsenosti. Aby vedela, že v tom nie je sama. Po troškách ju dajú dokopy. Napravia škodu.

Neraz som žasol nad odolnosťou zranených. Kto vyjde na druhej strane?

Pozrel som na Džej Pího nohu, neprírodzene vykrútenú vo dverách. Ak mám nejakú útechu, a veru ju nemám, je to vedomie, že Džej Pí a jeho „otec“ už nespôsobia nijakú škodu. Väzenie nie je láskavé k tým, čo obchodujú s bielym mäsom.

Hoci som to robil veľa ráz, stále som si nezvykol na to, ako sa dievčatá naviažu na svojich väzňateľov. Bola to najhlbšia forma citového boja. Džej Pí hral svoju úlohu do samého konca, čo dokazoval fakt, že keď som dvíhal Chris z postele, načiahla sa za ním.

Nenechávaj ho tu...

V skutočnosti bol Džej Pí citový terorista. Všetci sú teroristi. Urobil to desiatkam, možno sto dievčatám. Chris chvíľu potrvá, kým uvidí svetlo. Ale keď ho uvidí, aká hlboká bude jej nenávisť? Bude nenávidieť všetkých mužov? Dokáže niekedy nejakému veriť?

Nečudoval by som sa, keby neverila.

Ukradli jej čosi, čo chcela ponúknuť. Nádej. A to je zločin na duši.

A zločin na duši je...

Vyniesol som ju z domu, kde z okien na prvom a druhom poschodí šľahali plamene. Znútra sa ozýval zúfalý krik. Prešiel som kilometer a rozsvietila sa mi kontrolka benzínu. Vtedy sa Chris s plačom načiahla za Džej Pím.

Zdvihol som ju do lietadla, pilot zatvoril dvere a zdravotná sestra zaviedla Chris do ramena infúziu, aby sa vyplavili toxíny a dro-

gy. Širokospektrálne antibiotiká. Na to, aby sa vyplavili spomienky, bude treba niečo silnejšie.

O osem hodín sme pristáli na súkromnom letisku kúsok od West Palm. Chrisinu mamu nebolo možné utíšiť. Naložili sme obe do sanitky a začalo pršať. Práve som nasadal do svojho pikapu, keď mi cinkla esemeska. Zaklonil som hlavu a zatvoril oči. Ďalšie cinknutie. Netúžil som po ničom inom, len ísť domov a pretiahnuť si cez hlavu prikrývku.

Pošli niekoho iného.

V duchu som počul Bonesovu odpoveď: *Nikoho iného nemám.* Po chvíli mi prišla ďalšia esemeska. „Tento je dôležitý.“

Všetci sú dôležití, pomyslel som si.

Potom som urobil čosi, pre čo bol návrat domov nemožný.

Pozrel som na fotku.

KAPITOLA 2

MONTANA

Ked' Bones poslal tú fotku, pripojil slová: „Času je málo. Teraz alebo nikdy. A...“

„Čo?“

„Možno nie je jediný.“

V tom čase som sedel v pikape a túžil vytesniť Bonesa. Úplne. Ale nemohol som vytesniť tohto chlapca. Jeho modré oči a sny, ktoré sa v nich zračili.

Vyzdvihol som výzbroj zo skladu vo West Palm a vrátil som sa k lietadlu. Keď druhý pilot zatvoril dvere, zazvonil mi mobil. Bol to Bones. „Ešte čosi.“

Počkal som, kým zdravotná sestra zaviedla infúziu do jedného ramena a začala zašívať dieru v druhom. Plánoval som využiť čas letu na doplnenie tekutín, ktoré spotreboval adrenalín.

„Majiteľ toho ranča nie je obyčajný chovateľ dobytky so stetoskom. Namiesto klobúka a čižiem nosí kňazský golierik, sutanu, veľký strieborný kríž a úsmev, ktorý hovorí ‚mne môžeš veriť‘.“

„Je to kňaz?“

„Bývalý.“

„Tuším si hovoril, že kto je raz kňazom, navždy ním zostane.“

„Toto je výnimka. Jednoducho mu neskoč na lep. Nič nie je také, aké sa zdá.“

O štyri hodiny lietadlo pristálo hodinu od Whitefishu v tieni Národného parku Glacier, obľúbeného medzi populárnymi hercami, rockovými hviezdami a mogulmi z hedžových fondov, ktorí stáli v potokoch a hádzali ligotavé nové udice, pričom sa usilovali vyzerať ako Brad Pitt.

Celý svet bol biely. Senzor džípies ma štyridsať minút viedol po dvojprúdovej asfaltke k pavučine prašných ciest. Zaparkoval som auto z požičovne pred prázdny domom, kde som našiel trojmiestny snežný skúter a súdiac podľa reakcie škrtiacej klapky mal dosť konských síl, aby ma dopravil na mesiac. Hodinu som kľučkoval pomedzi stromy, kým som sa nedostal na hranicu šesťdesiat-tisícakrového ranča. Patrili k nemu vlastné bizóny, losy a čriedy dobytky, ten ranč mal väčšiu rozlohu ako niektoré mestá. Zastal som so snežným skútrom, obul som si snehule a usiloval som sa nevnímať si bolesť v ramene. No každý krok mi ju pripomínal.

Bones by mi zavolať, keby mu satelit ukázal, že tankujú palivo do lietadla. Keby naložili chlapca na palubu, bolo by krajne nepravdepodobné, že by sme ho ešte niekedy uvideli na tejto strane večnosti.

Pri západe slnka som vyliezol na kopec a pozrel som na areál. Bolo tam množstvo budov. Zruby medzi stromami. A to všetko bolo postavené z obrovských trámov. Mnohé z nich boli také veľké, že ich nemohli uniesť ani dvaja ľudia. V okolí sa pohybovalo niekoľko stoviek koní, kráv a lám. Na druhej strane rieky, ktorá sa kľukatila z hôr a cez pozemok, bolo súkromné letisko so siedmi-mi Gulfstreamami G5. Niekoľko stodôl bolo plných balíkov sena, traktorov, snežných skútrov, džípov a rýchlych áut všetkých možných tvarov a veľkostí.

Hlavná budova mohla mať dvetisíc štvorcových metrov a bola vysvietená ako na Vianoce. Zo šiestich komínov stúpala dym, vzduch slávnostne rozváňal. Keď som hľadel na tú krajinu zázrakov, videl

som na verandách okolo päťdesiat až sedemdesiat ľudí. Vo vyhrievanom bazéne plávali štíhle dievčatá v bikinách a šantili v saune s desiatimi mužmi fajčiacimi cigary, väčšina z nich bola viditeľne korpulentná a mala nadváhu. Kdesi vyhrávala hudba. Zo svojho miesta pod borovicou som narátal sedem hliadkujúcich ozbrojených strážcov. A to boli len tí, ktorých som videl. Bones nevedel, kde držali chlapca, ale každý muž má pivnicu.

Tam skrývame svoje tajomstvá.

Čakal som do zotmenia, chcel som, aby boli čo najviac opití a mali oťažené viečka. V tieni oblakov a mesiaca v štvrti som sa zakrádal posledný kilometer k stodole, tam som vnikol dnu a skontroloval som, či sú v snežných skútroch kľúče a benzín. Oboje tam bolo. Ak čakali mňa alebo niekoho ako ja, nedali to najavo.

Trik, ako sa dostať do domu, kde žúruje viac ako sto ľudí, je tváriť sa, že tam patríte. Veranda sa ťahala po svahu kopca okolo dvoch bazénov a troch víriviek. Traja barmani a početní čašníci dodávali žúrujúcim odvalu v tekutinách. Alkohol sa lial prúdom a úlohou troch mladých mužov bolo zásobovať bary, zbierať poháre a zapalovať cigary. Robili poskokov. Keď jeden mladý zásobovač baru prišiel na moju stranu stodoly doplniť box s ľadom, strčil som ho do kabíny traktora a požičal som si jeho bundu z ovčej kožušiny.

Dotykom ruky som skontroloval pištoľ Sig Sauer P 220, či je v poriadku v puzdre na opasku, rovnako ako aj šesť zásobníkov a ukryl som automat do chladiaceho boxu. Potom som zavolał Bonesovi na satelitný telefón. Vďaka slúchadlu sme mohli hovoriť a zároveň zosilňoval hluk naokolo – čo bolo užitočné, keby sa niekto pokúsil prikradnúť za mňa. Bol som stručný. „Hlásim, že som tu.“

„Rozumiem,“ odvetil Bones. Vošiel som do domu s chladiacim boxom v ruke, vykročil som cez kuchyňu a zišiel do pivnice. O tri minúty som zmenil názor. Nebola to pivnica.

Bolo to väzenie.

Pod tromi schodišťami viedli dvere na bunkri do dlhej, slabo osvetlenej chodby, ktorá razila cigarovým dymom a kadidlom. Zo

desať miestností bolo vyhradených na to, aby sa sadisti oddávali svojim fantáziám. Od masážneho salóna cez kúpeľňu, šatňu, kino, cirkus, nešetrilo sa tu peniazmi na uspokojenie zvrátených chútok tých, čo zišli po tých schodoch. Súdiac podľa konštrukcie, každá miestnosť bola izolovaná penou a zvukovými panelmi, ktoré zaručovali, že hore v dome by nebolo počuť ani rockový koncert. Náladové osvetlenie, tichá hudba a krútiace sa stropné ventilátory – ani nehovoriac o pachu ľudského potu a rozličných esenciálnych olejov – svedčilo o tom, že ešte chvíľu pred mojím príchodom boli v tých miestnostiach ľudia. Niektoré plachty boli ešte teplé, na dlážke boli kvapky potu a sprcha v kúpeľni tiekla, cez medzeru nad sklenenými dverami prenikala para – to svedčilo o tom, že keď som sa zjavil, niekto tam stál. Na každom strope a v každom rohu boli kamery. V každej miestnosti ich bolo najmenej šesť, a to boli len tie, ktoré som vedel porátať.

Pracoval som rýchlo, kontroloval som každú miestnosť. Ak tu aj chlapec kedysi bol, už bol preč. Spolu so všetkými ostatnými. Zavolať som Bonesovi. „Nevidím chlapca.“

Odpovedal okamžite. „Rozumiem.“

Chodba sa končila výťahovou šachtou, usúdil som, že výťah vozil ľudí, ktorí tu boli na návšteve, hore, kde na nich určite čakali autá, aby ich odviezli k pristaveným lietadlám. Vrátil som sa ku schodom, vyšiel som na prízemie a cítil som, ako vo mne rastie hnev. Čosi mi prezrádzalo, že som sa chytil do hry mačky s myšou, zatiaľ čo manipulátor využíval ako návnadu mladé životy.

To množstvo kamier muselo niekam viesť a chcel som nájsť tú miestnosť. Ba čo viac, chcel som nájsť toho chlapíka, ktorý sedel na stoličke a pozeral na monitory – a navyše som chcel nájsť chlapa, ktorý ho za to platil.

Kým podzemie bolo prázdne, večierok hore nerušene pokračoval. Akoby tie dve veci nemali nič spoločné. Z kuchyne som odbočil doľava a náhlil som sa chodbou, ktorá viedla do miestnosti, čo vyzerala ako kancelária. Mahagónové steny, štýlovo osvetlené

umelecké diela, slonovinové kly – bolo to hotové múzeum, ale dve veci ma prekvapili. Po prvé, odlahlá stena bola pokrytá mečmi rozličných typov a veľkostí. Mnohé vyzerali dosť staré. Po druhé, v miestnosti neboli fotografie. Ani jediná.

Mal som pocit, že tu niekde budú dvere do mediálnej miestnosti, ale nemal som čas hľadať tajné dvere a skryté schodištia. Obišiel som okolo stola, vyzeral ozdobný, nepoužívaný. Pochyboval som, že za ním niekedy niekto sedel. Na vrchu bol digitálny fotorámik. Raz za pár sekúnd sa na obrazovke zjavila nová fotka. Prešiel som za stôl, skúmal som fotorámik a prekvapil som sa, keď som uvidel samého seba, ako prechádzam cez pole do stodoly. Ďalších pätnásť fotiek sledovalo môj postup do domu, dolu do väzenia, cez kuchyňu a po chodbe do kancelárie – pred tridsiatimi piatimi sekundami.

Niekoľko ma pozoroval.

Keď som zdvihol fotorámik, na obrazovke sa zjavila moja fotka, ako ho držím. Súdiac podľa uhla kamery som preskúmal stenu a našiel som kameru veľkosti mince, ktorá sa skrývala v umeleckom diele visiacom nad kozubom. Fotka sa znova zmenila, teraz som držal fotorámik a hľadel do kamery. V prítomnom čase.

Fotka na fotorámiku sa znova zmenila a ukazovala strapatého chlapca, ktorého som mal nájsť. Fotograf ho odfotil zblízka. Chlapec mal rozšírené zreničky a oťažené viečka. Pochyboval som, že je pri vedomí. Skúmal som fotku a usiloval som sa pochopiť, čo sú tie mazanice v pozadí. Konečne môj rozum poskladal tú skladačku. Boli to telá. Prepletené ako naplavené drevo.

Už som sa chystal fotorámik odložiť, keď sa na ňom zjavila posledná fotka. Bola na nej Ellie. Moja dcéra. Fotograf stál za ňou a fotil ju ponad jej plece. Študovala v kaviarni na Main Street v Meste slobody. Hlavu mala sklonenú, pleciami uvoľnené, prstami pravej ruky si podvedome skrúcala vlasy. Robila to, keď premýšľala.

Priložil som prsty na fotku, zväčšil som ju a prečítal som dátum a čas na vrchu obrazovky jej laptopu. Tú fotku urobili pred desiatimi

mi minútami. Kým som neveriacky hľadel, fotka sa znova zmenila. Tentoraz na nej bola Anjel. Hrala stolný tenis. Biela loptička zavisla vo vzduchu, zasiahla ju protivníčka obrátená chrbtom ku mne. Anjel sa tváril nadšene. Roztiahol som fotku prstami a na televíznej obrazovke v pozadí bežali správy. Dátum a čas ukazovali, že fotku urobili pred dvanástimi minútami. Keď naskočil posledný záber, hľadel som na čiernobielu fotku Casey, ťukala do laptopu vo svojej izbe, Gunner jej spal pri nohách. Túto fotku urobili z diaľky cez okno na jej izbe.

„Bones?“

„Počúvam.“

„Zamkni Sally.“

S Bonesom sme spolupracovali dosť dlho, takže sme si vytvorili jazyk, ktorý znamenal oveľa viac než slová. *Zamkni* znamenalo: „Mám dôvod veriť, že niekto milovaný je v bezprostrednom ohrození. Takže sa postaraj o všetkých v Meste slobody. Okamžite. Stupeň pohotovosti číslo 1.“ *Sally* prezrádzalo špecifickosť hrozby a hovorilo mu, koho má nájsť: dievčatá.

Bones reagoval bez poznámky. „Rozumiem.“

To, čo som tu videl, mi prezrádzalo, že sa tu konajú dva večierky. Jeden v podzemí, druhý na povrchu. To bolo rafinované. Dalo sa to presvedčivo poprieť, ak ste mali naozaj dobrého právnik.

Počet ľudí pri bazénoch sa zmenšil, čo prezrádzalo, že tí, ktorí poznali pravý účel večierka, odchádzali, zatiaľ čo tí, ktorí ho nepoznali, zostávali.

Potreboval som ich rozptýliť a oheň bol vždy môj kamarát. Keďže som v dome videl kropiace zariadenie, bolo mi jasné, že pokiaľ nevyhodím dom do vzduchu, nebude horieť dlho. A hoci mám rád ohňostroj, nechcel som riskovať, že ublížim ľuďom, ktorí si úprimne mysleli, že sú na normálnom večierku, a netušili, čo sa deje v podzemí.

Rýchlo som zbehol po schodoch a podržal som zapaľovač pod hasiacim prístrojom, takže sa rozoznali viaceré poplašné zariade-